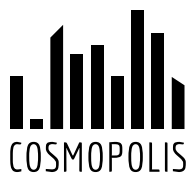

DAHL ARNE

SLOBODA

SLOBODA ŤA BUDE NIEČO STÁŤ...

DAHL ARNE

SLOBODA

DAHL ARNE SLOBODA

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 99. publikáciu.

Zo švédskoho originálu *Friheten* vydaného vydavateľstvom *Albert Bonniers Förlag*
v roku 2020, preložila do slovenčiny Anna Chelemendiková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Dizajn obálky Miroslav Šokčič
Grafická úprava obálky Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2021
Počet strán 424
Tlač THB, s. r. o.

Copyright © Arne Dahl, 2020
Published by agreement with Salomonsson Agency.

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2021
Translation © Anna Chelemendiková, 2021
Cover © Miroslav Šokčič

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-259-9 (ePub)
ISBN 978-80-8090-258-2 (pdf)
ISBN 978-80-8090-257-5 (print)

1

Sam Berger bol sám. Uprostred noci.

Letná horúčava, ktorou boli nasiaknuté tehly, ho páčila na chrbte, keď vykúkal spoza rohu. Za živým plotom zbadal v diaľke susedný dom. Stál tam osamotený, na kopci za riedkym lesíkom, a bol tmavší než samotná noc.

Táto časť roka bola najsvetlejšia. Noc netrvala dlhšie ako pár hodín. Potreboval však práve noc. Potreboval tmu. Pravda sa skrývala v tme.

Berger sa zhlboka nadýchol a pokračoval ďalej. Prikrčený preliezol cez dieru, ktorú našiel v živom plote, a zamieril na kopec. Keď sa priblížil k stromom, vytiahol z puzdra na ramene pištoľ.

Júnová noc bola zvláštne tichá, jediné zvuky, ktoré počul, boli jeho vlastné. V tejto osamelosti ho obklopovalo len jedno jediné – nezameniteľná vôňa letnej noci.

Opatrne sa zakrádal pomedzi stromy, obzeral sa po bezpečnostných kamerách, no nič nevidel. Nebolo tam nič, čo by sa dalo vidieť. Noc všetko pohltila. Nemohol však vytiahnuť baterku. Ešte nie.

Napriek všetkému sa mu podarilo potichu priblížiť až k samotnému domu. Nedalo sa určiť, akej je farby, ba dokonca ani z akého materiálu je postavený.

Chvíľu tam stál, cítil chlad zbrane na svojej hrudi a na chrbte teplo sálajúce zo steny. Snažil sa dýchať normálne.

Ak sa tu vôbec dalo hovoriť o niečom normálnom.

Nakukol za roh. Zdalo sa mu, že vidí schodisko do pivnice, ktoré sa končí dverami v suteréne. Vytiahol baterku, stlmil ju najviac, ako sa len dalo, nasmeroval lúč dovnútra na stenu domu a potom na zem, aby svetlo nebolo nápadné – pre prípad, že by ho niekto sledoval zhora cez tmavé okenné tabule.

Berger sa zakrádal k schodom do pivnice, pohyboval sa úplne nečujne. Zostúpil dole, potichu, čo najtichšie. Ešte tichšie zasunul paklúč do zámku. Kľzal po výčnelkoch a hrotoch, kým paklúč nezabral, a potom jemne stlačil kľučku. Otvoril dvere, úplne potichučky.

Čierny otvor dverí si akoby vydýchol a vypustil obláčik sýry z neznámych pekelných hlbín. Po chvíli už jeho výdych voňal skôr antisepticky, klinicky. Sam urobil krok dovnútra, zastavil sa, prikrčil, zdvihol zbraň aj baterku.

Napriek tomu mu hodnú chvíľu trvalo, kým rozoznal čo i len najmenšiu vec. Keby tam naňho niekto čakal, bol by už mŕtvy.

Bolo to ako jeho mantra – byť stále prekvapený z toho, že je ešte stále nažive.

Napokon dokázal obsiahnuť zrakom miestnosť, v ktorej stál. Zaberala celú pivnicu domu. Voľnočasová miestnosť, ktorá bola prebudovaná na nemocnicu. V rohu stála posteľ s akýmsi dýchacím prístrojom, ďalej elektrický invalidný vozík a chodúľka so stojanom a s infúznym vakom.

Miestnosť bola prázdna. Nočná prázdnota.

Pravda sa skrývala v tme.

Bola niekde tam, v temnotách.

Strčil zbraň späť do puzdra na ramene, zvýšil jas baterky, posvietil si ňou okolo seba a hľadal. Tma ho obklúčila zo všetkých strán. Zdalo sa, že svetlo sotva dosahuje na podlahu. Akoby sa zastavilo na polceste, narazilo na odpor a zostalo visieť vo vzduchu.

Berger sa pohyboval s obratnosťou leňochoda. Prešiel okolo chodúľky, infúzny vak sa zachvel od zvíreného vzduchu. Minul invalidný vozík, bol už blízko postele, pri nehybnom dýchacom prístroji, ktorý akoby zamrzol uprostred pohybu. Mal pocit, že všetok ten čierny vzduch je nákazlivý, nasýtený baktériami. Akoby sa ocitol v stredovekom lazarete, v ktorom boli chorí na mor.

Čas plynul. Chcel nájsť niečo, čo by sa vymykalo normálu.

Napokon začul zvláštny zvuk. Jeden z jeho opatrných krokov znel akosi inak, tesne pri posteli. Niekoľkokrát opatrne prešiel tam a späť. Ten istý jav sa opakoval.

Sklonil sa k podlahe. Po linoleu sa skutočne ťahala tenká čiara, malá štrbina, ktorá pokračovala pod posteľou. Opatrne odsunul nemocničnú posteľ a odhalil štvorec.

Bolo to veľmi šikovne zhotovené. V podlahe sa nachádzala len milimetrová štrbina a vedľa nej ležal väčší koberec, ktorý zrejme za bežných okolností prekrýval otvor.

V podlahe totiž určite musel byť otvor.

A v akom prípade by koberec *neprekrýval* otvor?

V prípade, že bol niekto dole.

Berger sa márne snažil potlačiť chvenie, ktoré mu prebehlo telom. Vystriedal ho obludný pocit déjà vu, keď sa sklónil ponad poklop a začal hľadať úchytku.

Len nie ďalšia poondiata diera do pivnice.

Úchytká bola veľmi dômyselne zapustená do linolea. Uchopil ju ľavou rukou, v pravej držal zbraň a v ústach baterku. Potom

pomaly a opatrne nadvihol poklop. Uvidel veľkú podložku na tlmenie zvukov, ktorá prekrývala drevené dosky. Namieril svetlo baterky na schody, za ktorými nasledovala chodba. Dole nebolo ani stopy po živote.

Z pivnice pod ním sa šíril zemitý zápach pripomínajúci cintorín.

Berger si zhlboka povzdychol a pozrel sa na strop. Zrazu vnímal život ako niečo vzácne, niečo, čoho sa nechce vzdať. Takmer ako fyzický predmet, čosi, čo môže nežne uchopiť do ruky. Potom začal schádzať dolu s baterkou v jednej ruke a so zbraňou v druhej.

Do podzemnej chodby nevedlo veľa krokov. Každý jeden krok robil maximálne opatrne. Zišiel dole. Podlaha vyzerala ako ušľapaná zem.

Priestor bol stiesnený, strop nízky. Mal z neho takmer rovnaký pocit ako v tuneloch Cu Chi pri Saigone, ktorými sa kedysi plazil ako zmätený mladík. Vtedy spanikáril. Jeho kamaráti ho odtiaľ museli vytiahnuť von. Boli vtedy len turisti.

Podobne ako vo Vietname, aj táto chodba sa stále zužovala. Neprešiel veľa metrov, no strop už prudko klesol, steny sa priblížili. Napokon tadiaľ nevedel prejsť ani skrčený. Musel klesnúť na kolená a štvornožky sa predierať chodbou.

Paniku nezažil už dlhšie. Necítil ju ani teraz, no cítil jej prítomnosť, jej intímnu blízkosť. Prsty sa mu zarývali do zeme, kolená mal už doškriabané. Bez ohľadu na to, ako veľmi svietil dopredu, nevidel koniec chodby. Vari skončí v lieviku, bez možnosti úniku?

Berger sa musel zastaviť. Zatvorí oči. Sústrediť sa. Nevracat sa do stavu zo Cu Chi. Bol už dospelý muž.

Muž, ktorý mal životné skúsenosti.

Opäť otvoril oči. Zdvihol baterku, ktorú predtým odložil, a plazil sa ďalej.

Pretože teraz sa mohol už iba plaziť. Mal pocit, že jeho chrbát zanecháva krvavú stopu na strope chodby. Zdalo sa mu, že mu dochádza kyslík, dýchalo sa mu čoraz ťažšie. Okolo neho už nebolo miesto, mal pocit, že je rovnako široký a vysoký ako samotná chodba. A cítil sa, akoby v tej úzkej chodbe už nebol sám, panika sa plazila vedľa neho, tlačila sa naňho, stačilo len otočiť hlavou a vdýchnuť ju.

Vo chvíli, keď sa jeho myseľ už chystala vdýchnuť paniku, niečo sa udialo. Chodba sa úplne nečakane rozšírila do všetkých strán, zrazu vzniklo miesto pre všetky končatiny. Táto zmena okolností bola ako stvorená na to, aby opäť nabral rýchlость.

Po niekoľkých rýchlejších plazivých pohyboch vpred však práve táto skutočnosť Sama Bergera zastavila. Bola na to *ako stvorená*. Vydýchol a zasvietil si baterkou dopredu. Na konci chodby uvidel dvere. Mali takmer bežnú výšku. Všetky jeho inštinkty mu hovorili, aby k nim rýchlo vyrazil. Všetky okrem jedného.

Okrem policajného inštinktu.

Toho, ktorého sa nikdy nezbaví, aj keby skončil na okraji spoločnosti. Toho, ktorý mu našepkával, že niečo nie je v poriadku.

Zasvietil baterkou hore, dopredu, doprava, doľava. Zasvietil dolu. Nasmeroval svetlo nadol, k zemi.

Podlahy však nebolo.

Namiesto nej tam bola priekopa. Diera. Päť centimetrov od jeho ľavej ruky. Keby sa priplazil ďalej ešte o desať centimetrov, spadol by rovno dole.

Priekopa bola široká asi meter. Keby pokračoval v ceste, nemal by šancu zastaviť sa.

O meter hlbšie bolo do zeme zasadených najmenej päť paralelne umiestnených čepelí nožov, ktoré vyzerali ostré ako britva. Ťahali sa po celej priekope.

Keby sa Sam Berger riadil svojimi inštinktmi a rozbehol by sa k dverám, bol by sa zmrzčil tým najhorším možným spôsobom. Rozkrájalo by ho to na franforce.

Zmocnil sa ho obrovský hnev. Podarilo sa mu ho udržať na uzde, keď maximálne opatrne preliezal cez smrtonosnú priekopu.

Už sa takmer dokázal vzpriamiť, vložil si baterku do úst a vytiahol paklúč, keď si všimol, že dvere sa otvárajú dovnútra. Hneď strčil paklúč späť do vrečka.

Evidentne nikto nečakal, že sa prípadní votrelci dostanú tak ďaleko, pretože samotné dvere vyzerali byť veľmi chabé, ľahko vylomiteľné. Nerozleteli sa, ale doslova *vybuchli*, keď sa Bergerov obrovský hnev vyrútil von.

Muž na veslovacom trénažéri sedel chrbtom k nemu a naplno zaberal. Veľké slúchadlá na jeho ušiach boli nepochybne zvukotesné.

Berger pristúpil k mužovi, strhol mu slúchadlá a jednou rukou ho zdvihol z veslovacieho stroja. Priblížil sa k mužovej tvári a uvidel tú najčistejšiu podobu zdesenia.

Berger mu priamo do tváre zareval: „Ako ďaleko vieš, kurva, zájsť pre zasraný poisťovací podvod?“

Dovolil si zraziť k zemi muža, ktorý ho takmer rozštvrtil. Keď sa chlap bezvládne zvalil na veslovací stroj, Sama Bergera zachvátila panika. Trasúcimi sa rukami vytiahol staré putá a pripútal muža o veslovací stroj, ktorý bol pripevnený k podlahe.

Potom sa poobzeral po miestnosti, ktorá vyzerala ako podzemná telocvičňa pre muža predstierajúceho ochrnutie. Iná cesta von nebola.

Klaustrofóbia spôsobila, že Bergerovi sa ťažko dýchalo. Prevalcoval ho stav, ktorý si pamätal z Cu Chi. Musí ísť na vzduch.

Vyrútil sa cez zničené dvere, pričom sa mu podaril husársky kúsok – preskočil smrtonosnú priekopu, poháňaný energiou

paniky sa pretlačil najužšími časťami chodby, bez jediného nádychu sa dostal až ku schodom, vybehol hore, ocitol sa vo falošnej nemocnici, utekal po pivničných schodoch a urobil jeden z najhlbších nádychov svojho života.

Z tmy začal vykúkať sladký úsmev letnej noci. Berger sa posadil na kameň a cítil, ako sa naňho noc škerí.

Takto to nemalo dopadnúť.

Na krátky okamih mal dve rodiny – jednu starú a druhú novú. Mal na dosah ruky všetko, po čom kedy túžil. Pristál na zemi. O šesť mesiacov neskôr sa však vznášal vo väčšom vzduchoprázdne než kedykoľvek predtým.

Ako bezpečnostný poradca. Inými slovami, súkromný dektektív.

Myslel na svoje dvojčatá. *Nehybný bod vo svete, ktorý sa točí*¹. Mali už dvanásť rokov. Získal ich naspäť. Vrátili sa. Letnou nocou sa ozýval neoblomný hlas bývalej manželky: *Kašlem ti na to, že si teraz podnikateľ, vo svojej podstate si stále fízlel, a to nás všetkých zabije*. Rodina sa odsťahovala zo Štokholmu, opatrovníctva sa vzdal už pred rokmi. Zriedkavé návštevy, napätá atmosféra. Možno sa to časom zlepší. O tom však pochyboval. Čoskoro sa začne puberta.

A tá prekliata firma mu zaberala všetok čas. A prachy? Škoda reči. Na založenie firmy minul obrovské množstvo peňazí. A jediné zákazky, ktoré dostával, boli poisťovacie podvody.

Hľadel na pomaly sa rozjasňujúcu oblohu. Chvíľu len tak sedel. Potom vytiahol z vnútorného vrečka poskladanú fotografiu.

Bola na nej žena, blondínka s výrazným, no smutným, takmer previnilým pohľadom. Stála na letisku, cez obrovské okno za ňou

¹ The still point of the turning world.

bolo vidieť prichádzajúce lietadlo. Zdalo sa, že tá žena niečo hovorí. A pozerala sa priamo do objektívu.

Díval sa na ňu tak dlho, až scéna ožila. Žena na fotke sa začala hýbať. Lietadlo za jej chrbtom sa približovalo. A keď prehovorila, zaznel hlas Molly Blomovej: *Nemôžem, Sam, naozaj nemôžem. Potrebujem pokoj a ticho. Čas na premýšľanie, pokoj.*

Potom všetko utíchlo. Zavládlo strašidelné ticho.

Všetky zvuky, ktoré Sam Berger počul, boli jeho vlastné. Až kým sa letnou nocou nezačal ozývať božský spev slávika.

Možno na tomto svete ešte zostali nejaké piesne.

2

Vitenka si narovná červenú hodvábnu kravatu, upraví do správnej polohy manžetové gombíky a otočí krkom tak, že mu zapraskajú kosti. Muž na druhej strane stola rozpráva a rozpráva, tým svojím mierne napätým spôsobom, akoby mu niekto priložil meč pod krk, a Vitenka nepočuje nič. Už dávno prestal počúvať.

Namiesto toho sa zahľadí na úžinu. Zdá sa mu, že hore na skalách na druhej strane vidí ako zvyčajne japonský vonkajší bazén, ale asi to nie je pravda – tak ďaleko ani nedovídi. Okolo prepláva ďalšia veľká výletná loď, ktorú tentoraz nespoznáva.

Niekedy si želá, aby niečo cítil.

Aspoň niečo.

„To je vynikajúce, Eldner,“ povie Vitenka a zdvihne ruku, aby zastavil prúd slov. „Môžeš mi to stručne zhrnúť?“

Eldner sa zastaví, na chvíľu sklopí pohľad, aby si v duchu zostavil svoju tirádu, zjavne sa mu to podarí, a následne prehovorí: „Separácia bude z finančného hľadiska len marginálna.“

Vitenka pomaly prikývne. Rozumie. Chce ho vyhodiť. Boli to muži ako Alvar Eldner, ktorí mu kedysi otvárali dvere do sveta, v ktorom sa vtedy ocitol, sofistikovaní páni v na mieru šitých

košeliach na úplne náhodnej návšteve. On však napriek tomu prešiel dlhú cestu.

A potrebuje ľudí, ako je Eldner. Právnikov, ktorí mu podľa potreby otáčajú svet, v ktorom sa teraz nachádza. Naprávajú ho.

Muži bez chrbtovej kosti, ktorých bude mať potom na háku.

„Tak dobre,“ vysloví a urobí pohyb, ktorý prinúti Eldnera okamžite vstať. Právnik však napriek tomu pokračuje: „Vyskytla sa nám tu ešte jedna vec.“

Vitenka vie, že Eldner by sa o ničom takto nezmieňoval, keby to nebolo dôležité. Nasleduje gesto, ktoré nielenže vráti Eldnera na stoličku, ale spôsobí aj to, že si odkašle a vysloví: „Domnievam sa, že máme novú stopu.“

„Novú stopu,“ zopakuje Vitenka neutrálne a zahľadí sa na úžinu, kde sa výletná loď práve stráca z dohľadu.

„Uplynulo už niekoľko mesiacov,“ nadviaže Eldner. „Boris však, bohužiaľ, nemal žiadne nové informácie. Skrátka nebol to dôvod, prečo pred štrnástimi rokmi zdrhol na Kamčatku.“

„Viem,“ vysloví Vitenka chladne. „Sám mi to povedal. Aj keď bol pritom dosť... zlomený...“

„Štrnásť rokov to bola len klebeta,“ pokračoval Eldner. „Zmizlo dvadsať miliónov eur. V stále platných bankovkách.“

„Viem o týchto skutočnostiach. Prejdi k veci.“

„Myslíme si, že sme našli novú súvislosť. Priame prepojenie na Stepanku.“

Vitenka pocítil, ako ním šklblo. Nemalo by ním šklbať. Ľuďom ako Vitenka sa takéto šklbnutia nedejú. Namiesto toho sa prudko postaví a pokračuje: „Priame prepojenie?“

„Dúfame v to,“ prikývne Eldner. „V tom prípade by to znamenalo, že tie klebety sú pravdivé a že peniaze naozaj ukryl váš predchodca Stepanka.“

„A on je, ako viete, zosnulý,“ poznamená Vitenka, ktorý sa už stihol upokojiť.

Alvar Eldner listuje vo svojich papieroch. Akoby nevedel, čo sa chystá povedať.

„Len to povedz,“ vyzve ho Vitenka.

Eldner sa zamračí a povie: „Stepanka je mŕtvy, áno. Teraz sa však javí, že v súvislosti s ďalšími úmrtiami pred štrnástich rokov sa vyskytla jedna anomália.“

Úžina je zrazu prázdna. Ani jedna loď neruší pokojnú hladinu, ani jedna vlna. Vitenka sa zo svojho vyvýšeného miesta pozerá na vodu. Presne takto to muselo vyzeráť v čase osídľovania územia, keď na opustený ostrov prišli silní a nezávislí Vikingovia a zmocnili sa tejto zeme.

Rovnako ako my, keď padol múr. Nič nás nemohlo zadržať. Hľadali sme slobodu. Skutočnú, bezhraničnú slobodu. Neplatili pre nás žiadne obmedzenia. Nemala na nás dosah žiadna politická ani policajná moc. Sme Vikingovia dnešného času.

Času osídľovania.

„Anomália?“ vysloví napokon Vitenka.

Eldner prikývne a začne vysvetľovať: „Traja muži zo Stepankovej ochranky zmizli pred štrnástimi rokmi, približne v rovnakom čase, keď sa stratili peniaze. Zdá sa, že to s tým súvisí. A štvrtý sedí... tam dole. Volá sa Adrian Fokin.“

„Ach,“ povie Vitenka. „Takže predpokladám, že už pôjdeš, Eldner?“

Vitenka pozoruje Eldnera, ktorý sa mrví. K chamtivcom, ktorí chcú len kĺzať po povrchu a tvária sa, že v hĺbinách nie je nič, cíti len opovrhnutie. Pravdepodobne to robia preto, aby mohli žiť sami so sebou, nahovárať si, že sú súčasťou sveta, že si len robia svoju prácu a platia dane a môžu si v pokoji užívať svoj elitný buržoázny život.

Vstáva a zahľadí sa na úžinu. Zdá sa mu, akoby ostré svetlo neskorého leta prichádzalo zo všetkých strán, cez všetky panoramatické okná elegantnej jednoposchodovej vily. Lúče svetla ho zahalujú, kým kráča ku knižnici. Vždy, keď stláča chrby kníh v správnom poradí, musí sa smiať. Je to jeho vlastná, trochu otrepaná satira na kultúrnu pozlátku vyššej spoločenskej triedy.

Knižnica sa elegantne odsunie a odhalí oceľové dvere. Vitenka sa pozrie do čítačky dúhovky a vyťuká dlhý kód. Dvere výťahu sa otvoria.

Vstúpi dovnútra a odvezie sa výťahom dole, poriadne hlboko. V ušiach ako vždy pocíti tlak.

Výťah, ktorý zostúpil do pekla.

Je to niečo, čo sa naučil od svojej falošnej knižnice.

Dvere výťahu sa otvoria. V šere naňho kývnu dvaja ťažko ozbrojení ochrankári. Vitenka vytiahne malý diaľkový ovládač. Ďalšie veľké oceľové dvere sa ticho otvoria.

Nahého muža je sotva vidieť. Napoly visí vo vzdialenejšom rohu miestnosti. Bosými nohami sa ledva dotýka podlahy a ruky má priviazané o akési gymnastické kruhy visiace zo stropu. Jeho oči sú takmer také veľké ako guľa, ktorú má vtlačenú do úst.

Vitenka si pritiahne stoličku a sadne si k písaciemu stolu, pred muža. Osloví ho: „Vieš, o čo tu ide, Adrian. Pred štrnástimi rokmi sa stratila celá zásielka, dvadsať miliónov eur. Neodídem, kým nebudem vedieť, kam zmizli.“

Muž naňho zíza. Kvapká z neho pot. Šklbe sebou a pľuje, čo to dá, ale veľmi mu to nepomáha.

Vitenka si pomaly vyzlieka svoju krvavočervenú kravatu, ohne ju na presne určenom mieste a opatrne ju natiahne na stole. Potom otvorí zásuvku stola a vyberie z nej veľký meč so širokou čepeľou. Vyzerá ako vikinský meč.

Meč položí vedľa precízne zloženej kravaty. Majú presne rovnakú dĺžku.

„Udelím ti privilégium, Adrian,“ prehovorí. „Chceš vedieť, aké je to privilégium?“

Muž naňho civie divým pohľadom. Napokon prikývne. V jeho očiach sa objaví záblesk nádeje.

Vitenka sa usmeje a povie: „Môžeš si sám vybrať, v akom poradí prídeš o jednotlivé časti tvojho tela, Adrian. No nie je to od mňa milé?“

Keď Vitenka vstáva a berie do ruky meč, jeho tep sa nezvyší ani o jediný úder za minútu.

3

Jej navigácia si nevedela celkom poradiť s adresou a nechcelo sa jej blúdiť po dôkladne sledovanej vilovej štvrti v služobnom aute.

Ostražití susedia.

Nakoniec sa rozhodla iba zastaviť, nájsť nejaké odľahlé miesto na parkovanie, aby nebola nápadná. Keď parkovala, padal augustový súmrak a vypnutý modrý maják sa ponoril do zmierlivého šera. Nehovoriac o pomerne krikľavom nápise *Polícia* na bokoch a prednej strane auta.

Musela si vybrať: buď sa odvezie domov vlakom a vyzdvihne si vlastné auto, alebo si požičia služobné vozidlo. Časový rozdiel by bol asi hodina. A doma predsa mala dieťa.

Neprekvapilo ju, keď sa ukázalo, že navigácia v jej mobile bola lepšia ako navigácia v policajnom aute. Zaviedla ju do lesa. Po krátkej túre, počas ktorej sa čoraz viac stmievalo, sa otvorila pred ňou čistinka. Za ňou nasledoval trávnik, ktorý vyzeral byť čerstvo pokosený. Tenké plastové potrubia, ktoré z neho vyčnievali v pravidelných intervaloch, naznačovali, že sa tu mala vybudovať klukatá štrková cesta.

Komisárka Desiré Rosenkvistová sa dlho pozerala na svoj

mobil, no stále si nebola istá, či je na správnom mieste. To, čo sa rozprestieralo dole pri skupinke stromov na brehu, znepokojivo pripomínalo stavenisko.

V lodenici ešte nikdy nebola.

To miesto patrilo jej bývalému šéfovi Samovi Bergerovi. Pred aj po jeho neslávnom odchode zo švédskej polície predstavovalo toto miesto útočisko pre skryté zákutia jeho pamäti. Možno i pre jeho dušu.

Ak to vôbec *bolo* tu.

To, k čomu sa blížila po neupravenom trávniku, sa však veľmi nepodobalo na lodenicu. Lodenice sú totiž zvyčajne navrhnuté ako prístrešky pre lode, ktoré sa spúšťajú do vody, s vchodom na strane, kde sa nachádza štít strechy. Tu nebol žiadny vstup z vody, žiadna loď, len dlhá terasa, ktorá sa ťahala ponad vodnú hladinu na koloch ako predĺžené mólo. Plastový stavebný materiál, ktorý obopínal väčšinu budovy, odrážal zvláštne svetlo.

Podišla bližšie. Bola už takmer tma. Vzduch bol teraz viac nasiaknutý vôňou mora. Táto lodenica však nebola skutočnou lodenicou.

Malé schodisko, ktoré viedlo k vchodu, vyzeralo úplne nové. Pod plastovou fóliou bola kovová ceduľka s vygravírovaným textom. Žena, ktorá sa stále cítila najmä ako komisárka Desiré Rosenkvistová, sklonila hlavu k nápisu a snažila sa prečítať text cez vrstvu plastu. Bolo tam naozaj napísané *Lodenica Security AB*? Odolala pokušeniu strhnúť fóliu a namiesto toho zaklopala na dvere.

Nikto neodpovedal. Vnútri neboli žiadne známky života, žiadna odpoveď. Znovu zaklopala. Chvejúce sa svetlo sa chvelo ďalej. Nič sa nestalo. Zabúchala silnejšie a udrela pästou do dverí. Dvere sa otvorili.